

ha destriat, dels personatges del film, quin és el bo ni quin és el dolent, quin pretén la noia ni quin és el que s'hi casarà.

Aquest espectador abunda a tot arreu. Al Velòdrom en teníem un al costat que s'hi havia passat ben bé deu hores i a tres quarts de deu encara no sabia la composició dels equips.

La boxa ha donat al ciclisme, amb motiu de les Vint-i-quatre hores badalonines, un ajut apreciable: Mateu i Sauc, els dos speakers de les nostres reunions pugilístiques, van exercir les seves funcions sense desmaiar. A més a més, Murall, Fabregat i Marín, tres apreciables boxadors, actuaren de "soigneurs" amb molta empena.

No sabem el nom de la banda que intentà d'amenitzar les Vint-i-quatre hores i féu el que pogué per animar els corredors quan s'oferien fineses o hi havia sprints. Tanmateix, no els volem desacreditar; tothom, poc més o menys, s'ha de guanyar la vida. Ens han fet recordar aquella advertència de tota una llista que en redactà Mark Twain per a un hostal de l'Oest americà: "Hom prega de no engegar el revòlver damunt el pianista; el pobre fa el que pot."

Les activitats de Dewolf durant la cursa foren nombrosíssimes: guanyà nombrosos sprints i primes, portà el tren qui sap les vegades i encara li restà temps per dedicar-se a fer lullet a les badalonines.

Louet no volgué ésser menys, però a les noies no els agradava la seva manera d'arquejar l'esquena en les sprintsades.

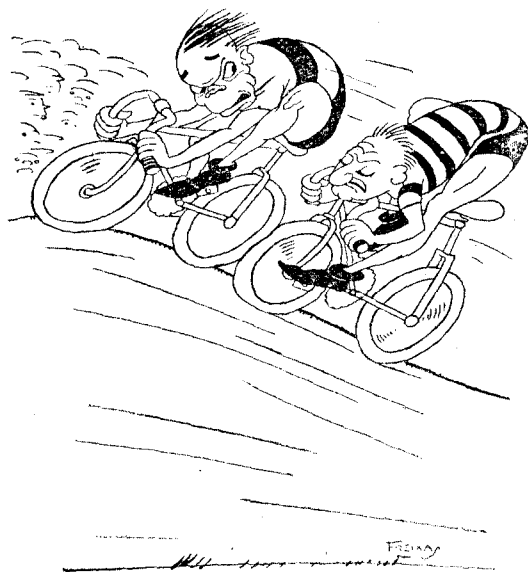
Els músics no tenien pas un programa gaire variat; el seu repertori es componia únicament de tres

peces: la marxa del "Gallito", una matxitxa, sempre la mateixa, i el "Pájaro azul".

La institució de la Creu Roja sembla ja indissolublement lligada a les nostres manifestacions esportives. No manca a cap. I com és natural, tampoc podia mancar a les Vint-i-quatre hores de Badalona.

Poc abans de començar aquesta magnífica prova, ben innocentament, per cert, un membre de la institució ens donà un sust dels grossos. En veure'l córrer desesperadament abans que fos donada la sortida en direcció al grup que formaven els corredors, ens féu témer que no hagués ocorregut alguna desgràcia. Vana temença! El creu roja corria, és cert, però era per por de no ésser a temps de sortir a la foto.

De tant en tant, algun músic feia un gall esgarri-fós. Això posava els nervis de punta a una ex-cupletista que seia prop nostre, que no es recordava segu-

ELS "PISTARDS"

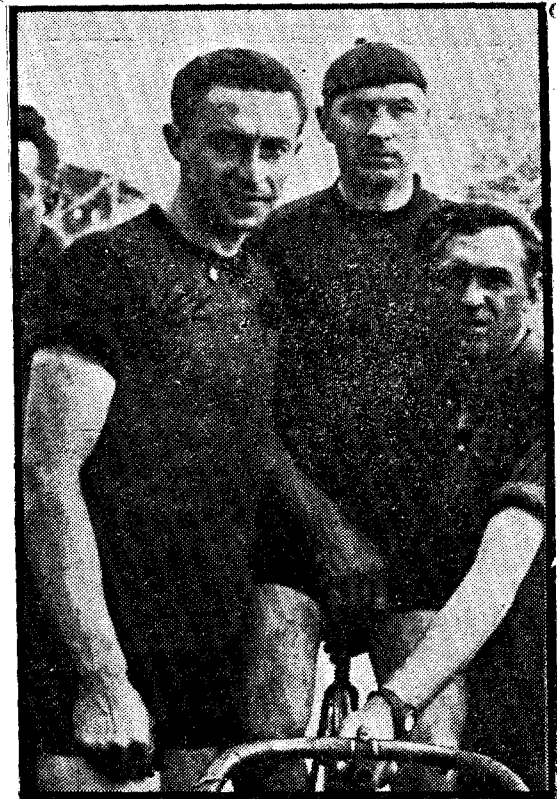
Com que també ha de durar 24 hores, no cal que ens hi escarrassem gaire

rament dels seus idols en els temps de l'Arnau, que tant divertien a Passarell, Fontdevila i Amichatis.

Un redactor que cura de les "Religioses" en una nostre molt estimat col·lega ens ha preguntat per la cursa i ha afegit que, fet i fet, acostumat a les quaranta hores les vint-i-quatre no li interessien gaire.

S'acaba la cursa. Els músics enfundon els estres de fer soroll. Dewolf-Stockelynek comencen la volta d'honor sense música. Sort que Van Etvelde tralareja una cançoneta amb un somriure irònic. A les acaballes, alguns músics aconseguixen treure algun soroll més o menys harmònic, per complir amb el protocol.

A mitja tarda del diumenge hem trobat el nostre amic Cabeza desorientat entre els sots de la Plaça

L'equip belga Dewolf-Stockelynek, guanyador de les 24 hores (nominals) de Badalona

de Catalunya. La nit abans havia anat a Badalona.

—Quina impressió us ha fet?—li demanem.

—Què volem que us digui; massa hores es fa monòton; sort que la música ho anima una mica.

eliminat, hauria demostrat també la seva fortalesa. Van Etvelde, igualment, va córrer força bé. L'americà Ohrt féu alguna prima emocionant i res més. En descàrrec seu hi ha, no obstant, les condicions amb què hagué de fer la cursa. No es pot córrer bé tenint l'estómac malament. De totes maneres creiem que no és corredor de la categoria de Dewolf, Duray, Marcot, etc.

En Jousseume, força voluntariós. Ni Alegre ni Armengol es van esforçar a secundar-lo.

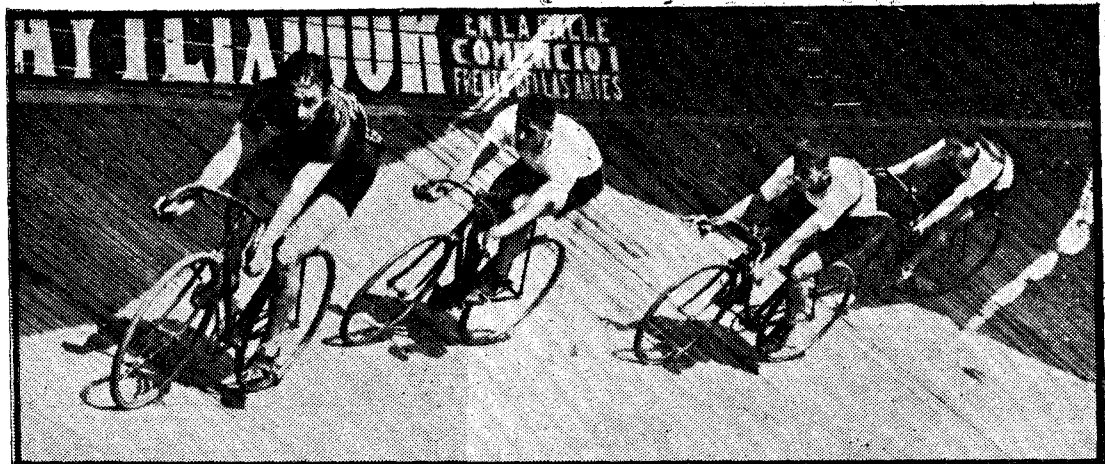
I repetim: la pròxima, si no pot ésser de 24 hores, que sigui de menys, però aconsellem que la reservin exclusivament als d'aquí. Tal vegada no veurem la "qualitat" d'homes d'aquestes 24 hores de Badalona. Però de segur que s'hi farà molt més esport i hi haurà molta més sinceritat.

Les dues hores de Reus

Diumenge, a la pista de la Casa del Poble, se celebrà aquesta cursa, que tingué molt d'interès.

Heu's aquí els resultats:

- 1.—Albiñana-Sugrañés, retirat
- 2.—Calvet-Borràs, primer.
- 3.—Girona-Fortuny, retirat.
- 4.—Bort-Rosich, segon a dues voltes.
- 5.—Mas-Sans, tercer a tres voltes.
- 6.—Randua-Fort, quart a cinc voltes.
- 7.—Gispert-Franch, cinquè a vuit voltes.
- 8.—Casanovas germans, Tarragona, sisè a 15 voltes.

Dewolf, Duray, Louet i Sans, "tirant-se" per una prima

SE UN SPRINT
ime, al cap de l'escamot

FUTBOL

Comentari de la setmana

Un col·lega ha publicat la nova que la Federació Catalana tenia el projecte de publicar un òrgan oficial.

No es donava la notícia com a acord pres en ferm. Es parlava solament de l'opinió dels dirigents de tenir una fulla que pogués servir d'intermediària entre aquella col·lectivitat i el públic, comptant-hi en aquest tots els que figuren com a afiliats que saben molt poca cosa el que ocorre a la casa de la Via Layetana.

En llegir la notícia vàrem tenir una agradable sorpresa. Per fi—ens dèiem—s'acabarà d'una vegada aquest isolament a què les autoritats federatives s'han sotmès deliberadament, el que feia possible que la remor pública parlés de coses que es feien des de la Federació com inspirades sempre per l'arbitrarietat o l'interès d'uns quants en perjudici dels interessos generals.

Es clar que la imaginació pública teixia una llegenda no gaire falaguera sobre els homes que regien els destins del futbol català, en virtut que les parts interessades en fer-los caure en desprestigi exageraven la nota en parlar-se d'algun acord poc just i àdhuc inventaven fets per tal d'assolir els seus fins.

Els detractors dels homes de la Federació Catalana procedien en forma que s'adaptava a la dita corrent que el fi justifica els mitjans. En molts ordres de la vida en atacar l'adversari s'empren les armes més deslleials, i el públic no s'entreté gaire a esbrinar si l'atac és fonamentat o bé és producte de la mi gradesa dels que ataquen per inspiració de raons no confessables.

Però el cert és que fins aquí, malgrat de l'existència de persones del tot honorables—i gairebé podria dir-se que aquestes són majoria—la gestió del Consell de la Federació no ha merescut completa confiança a l'opinió pública. Alguns fets isolats que s'han donat de tant en tant, han contribuït a assaonar el terreny per tal que companyes virulents facin la seva obra d'enterbolir les coses.

Reconeixem que la Federació, en la seva marxa, ha sofert trasbalsos morals i materials, efecte d'acords erronis presos pels seus directors. És el cas de tota organització important. Però també creiem que els errors no han estat ni tan nombrosos ni tan transcendents com es creu la gent i que per excepció han estat dictats per la mala fe.

L'únic procediment de posar les coses en el seu lloc és tenir ampla comunicació amb el públic per mitjà d'un portant-veu. El que interessa més és saber els acords que es prenen, que han d'ésser mostra evident de la rectitud i la capacitat dels que governen el nostre organisme superior del futbol, i el que menys importància té són les històries que es contenen del que passa darrera la cortina.

Per això estòvem contents que els directius federatius pensessin per fi sortir d'aquest estat anormal de silenci per tal de justificar la seva actuació davant la llum pública, quan surt un altre col·lega desmentint rodonament que la notícia sigui certa.

Endevinem els motius del desmentiment categòric del col·lega ben informat, però no ens convenen ni poden ésser tinguts com a prou importants per tal d'arreconar una iniciativa afortunada que hauria de

resultar en benefici del nostre futbol, i, per tant dels federatius.

El sistema de tenir un portant-veu propi o manllevat, per tal de donar àmplia publicitat al que passa i evitar confusions sempre lamentables, és corrent en les Federacions estrangeres. Només a Espanya impera, tant a la Nacional com a les altres, un règim equívoc d'absolut silenci.

Què té d'estrany, doncs, que la gent s'entretengui en murmuracions i crítiques, moltes vegades injustes, quan hom es resisteix en utilitzar el remei facilíssim d'una ampla publicitat?

EL GUÀITA

SOBRE LA DEFINICIÓ DE L'AMATEUR

L'actitud improcedent de la F. A. anglesa

El plet sobre l'amateurisme ha fet córrer i farà córrer encara molta tinta. Hi ha qui es mostra intransigent i hi ha qui es mostra conciliador. L'acord, però, no arriba. L'arrel que publicuem del nostre bon amic SPECTATOR enfoca el problema des d'un punt de vista particular i expressa un criteri que no és el que moltes vegades hem reflectit en aquestes pàgines. Amb tot, el considerem autoritzat i interessant, i és per això que el publicuem.

Tothom està assabentat dels termes en què es planteja el conflicte entre la F. A. i la F. I. F. A. respecte de la definició de l'"amateur", i per tant, podem estar-nos d'exposar novament les discrepàncies entre una i altra.

El Congrés de Praga tingué la virtut de deixar l'afer tal com estava abans, i de posar en contradicció els acords dels representants olímpics i els de les Federacions de futbol continental.

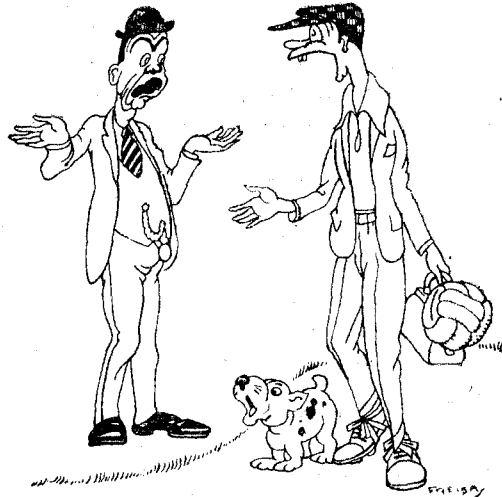
En efecte, el Congrés Olímpic acceptà—com sap ja el lector—el mateix concepte d'"amateur" que els anglesos, alhora que el Congrés de la F. I. F. A. reconegué legalitat a les dietes pagades als jugadors per indemnitzar-los dels salaris perduts, deixant en llibertat a cada Federació per arranjar l'afer del professionalisme.

Volem suposar que l'actitud del C. O. fou aconsellada per un excés de contemporització cercant un nou termini, a fi i efecte de mirar, amb concessions, d'arribar a un acord que convingués als anglesos i als altres països continentals. Però el C. O.—que creiem prengué el seu acord més per complaure els representants britànics que per pròpia convicció de la seva bonesa—es trobarà altra vegada amb la irreductible posició de part dels directors de l'esport de la rossa Albí, que fan els possibles per tornar a l'isolament d'abans.

El C. O. anglès sembla que, deixant de banda la realitat continental i conformant-se amb el criteri sustentat pel Congrés Olímpic Internacional, volia agrair l'acte de condescendència que significava l'acceptació del criteri sostingut per ell.

Com que la F. A. anglesa no havia participat ja en les darreres Olimpíades, per l'esmentada divergència de pensar, ara el Comitè Olímpic de la mateixa nació li ha tramès una comunicació demanant-li si en les pròximes hi trametria un equip.

La contesta—crua, rígida, orgullosa—ha estat la següent: La F. A. anglesa hi prendrà part sempre que: a) els competidors no siguin professionals en qualsevol branca de l'esport; b) no han

ELS ACORDS DE LA FEDERACIÓ AMB ELS JUGADORS

—Et trobo tot canviat...
—Es que ara haig de jugar d'inògnit.

d'haver estat reconeguts de nou com "amateurs" en cas d'haver estat professionals, i c) que no hagin rebut mai indemnització per temps perduts.

Aquesta actitud és absolutament la mateixa, intransigent d'abans, i si es tenen en compte els acords de la F. I. F. A., es conclourà fàcilment que Anglaterra queda més netament divorciada de la Federació Internacional.

Els que prengueren l'acord d'acceptar la definició anglesa, pensant donar lloc a un futur arranjament, veuran que això és absolutament impossible. Per altra banda, el concepte anglès de l'"amateur", digui's el que es vulgui, en la majoria d'esports de les altres nacions, de fet no és acceptat ni és possible que es pugui acceptar. Aquest concepte de l'"amateur" puritat que defineixen els anglesos serà possible dins la societat anglesa, on malgrat la democràcia en altres ordres resta ferm el sentit de l'existència de castes, i els fills dels títols nobiliaris, que estimen tant per tradició els títols esportius, no volen confondre's de cap manera amb els professionals, i àdhuc per fer més reduït el cercle d'amateurs, els "purs", com es diu abusivament, han cercat una definició rigorosíssima de l'"amateur", que no pot reeixir en altres parts, pel fet d'estar renyida amb la lògica.

Nosaltres creiem que és inevitable el rompiement entre Anglaterra i les altres Federacions, si els directius anglesos de tots els esports segueixen les petjades dels dirigents del futbol. El rompiement de fet existeix en aquest esport, i no seria difícil que, amb tal intransigència oposada pels altres, vingués el divorci complet.

Es absurd que Anglaterra vulgui imposar per a règim de totes les Federacions del món la seva anacrònica manera de veure les coses. I és de creure que si la tolerància de les Federacions continentals per tal d'arribar a un arranjament ha arribat a un límit excessiu, quan se li vulguin imposar normes que no poden sentir ni és possible que obeeixin, reclamin la seva llibertat d'acció seguint la seva via prescindint dels esports anglesos, deixant de banda la seva posició indefinida d'ara.

Ni nosaltres ni ningú pot ésser contrari a la reglamentació del professionalisme, per tal que els professionals es moguin dins els límits obligats d'una conducta clara, franca, i d'acord amb el sentit esportiu. Però, certament, no es pot acceptar de cap manera que es doni a la paraula professional una acceptació renyida amb la creixent i feliç popularització de l'esport.

Per això creiem que la tossuderia dels anglesos és inoportuna i absolutament ineficaz.

Per fortuna, en els temps que corren, l'esport mundial pot prescindir de la guia i àdhuc de la col·laboració d'Anglaterra, ho i confessant que el divorci és lamentable, per ésser aquella nació la mare de gairebé tots els esports que avui estan en voga. Però, la raó del trencament rau en l'actitud dels capdavanters esportius britànics, els quals podem qualificar d'intolerants, en voler defensar criteris personals, que si són respectables quan se senten honradament, tenen el greuge de voler ésser imposats com a normes inalienables i definitives pel règim d'altri, com si els altres estessin encara en la seva minoria d'edat. I damunt d'ells ha de caure tota la culpa que no sigui possible una acció conjunta que reguli les relacions internacionals, en bé de l'esport i de la germanor dels pobles, pel beneficiós intercanvi esportiu.

Spectator.

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLÒNIA-EXTRACTE
LOCIO-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOMME HA DE FER FLAIRE D'HOMME

SPORTMEN'S

INVITEN A COMPRAR

Bales reglament, a 3,95; 4,95; 7,95; 9,95 i 10,95
 Jerseys futbol, a 3,95 tots colors
 Mitges jugador, 1,15; 1,85 i 2,55 tots colors
 Pantalons jugador, a 1,75; 2,25; 2,95 i 3,25 tots colors
 Càmares angleses, a 1,25; 2,30 i 2,95
 Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
 Turmelleres angleses, a 6,45
 Genolleres porter, a 8,95 i 9,45
 angleses, a 6,45
 Guants porter, a 7,95; 12,45 i 17,95
 Sabates futbol, totes les mides, a 10,25, i extra a 14,95

CASA LAIRET BOQUERIA, 29-Telèfon 2853 A.

Fabricació especial per a Clubs: jerseys, pantalons y mitges futbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus

PARTITS AMISTOSOS

Martinenc i Júpiter acaben amb empat a un gol, havent fet un match irregular

Al camp del Júpiter va celebrar-se un partit entre els jugadors d'aquest equip i els del F. C. Martinenc.

Poc després de començar, s'accentuà ja el domini de l'equip visitant, i així continuà bona part del primer temps, portant la davantera un joc notable. Gairebé no es mogueren d'enfront de la porta contrària, i ben segur haurien assolit un resultat més falaguer si el davanter centre hagués tingut en diverses ocasions més encert a xutar.

Així fou obtingut el primer a favor del Martinenc, degut a Lakatos, qui, malgrat notar-se-li molta deixadesa i escassa voluntat, tingué una bona tanda.

El bàndol contrari, en canvi, se'l veié bona part del temps sense quasi tocar pilota. La manca de joc i el constant desmarcament el caracteritzà, i fou obligat a un constant joc defensiu, que durà fins que Villar hagué de retirar-se, a causa d'un accident sofert per un excés d'impetuositat.

Aleshores es féu palesa la bona part amb què aquest jugador contribuïa a l'èxit. Retirat ell, semblaren anivellar-se les forces, i la defensa del Martinenc es veié sovint molestada, donant lloc a què Rodríguez demostrés les seves excel·lents qualitats defensives.

La segona part d'aquest partit, si bé oferí moments de veritable interès, no va revelar cap característica. Començà amb una llarga estona de calma. Després el Júpiter es reviscolà de nou, i durant uns minuts portà una brillant actuació que li valgué l'obtenció del desempat, degut a Calls, d'una passada molt oportunament feta per Ferrando.

No havien arribat a mitja part que hagué de retirar-se Batet, i novament el Martinenc quedà amb deu jugadors, que després es reduïren a nou, per haver l'àrbitre fet abandonar el camp a Rogelio.

Després s'endurí força el joc, i un partit que podia haver deixat en el públic una grata impressió acabà amb un final desconcert per a ambdós bàndols ben llastimosos.

Jugà molt l'Orti.

Àrbitra Ribas, molt deficient.

Els equips foren arreglats així:

Martinenc. — Prats, Mariné, Rodríguez, Camorera, Samsó, Creixells, Villar (a la segona Rogelio), Lakatos, Azarte, Batet i Urrutia.

Júpiter. — Ibars, Orti, Martín, Palanca (a la segona part Perich), Callicó, Montoliu, Gil, Costa, Calls, Santamaria i Ferrando.

El Badalona i l'Avenç empaten a un gol, resultant un partit de poc interès

Si no fos per l'obligació i el deure que tenim de complir la nostra tasca informativa, millor seria avui l'estalviar-nos la ressenya d'aquest partit que, val a dir-ho, no afegirà pas ni un simple brot de llorer a l'història dels dos clubs que hi intervingueren.

Féu temps que no havíem vist un joc tan insul, anodí i descoordinat. Sobretot el primer temps resultà d'una monotonia desesperant, caracteritzant-se per un piloteig absolutament incoherent. Potser contribuï a això la formació incompleta en què es presentaren tots dos equips i, sobre la de la ratlla davantera del Badalona que, tal com estava constituïda, no n'encertava una per casualitat. En aquest temps correspongué un lleugeríssim domini als avencistes, i encara que

l'actuació d'aquests no tinguí res de particular, sortí fou per als blaus que el substitut de Bru a la porta —en García— estigué força encertat, o si no és evident que hauria pogut canviar el resultat del partit, ja que els davanter blanc-roigs l'inquietaren més que no els blaus a Nasplesa. I no obstant, absurda contradicció, els badalonins assoliren al seu favor quatre còrners per dos els seus adversaris; aquests foren castigats amb un penalty que, tirat fluix per Garriga, pogué deturar el porter dels de Sant Andreu.

F. VEHILS VIDAL

2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

GRAN ASSORTIMENT

: EN CAMISES :

PLATJA, CAMP, ESPORT

CORBATES SEDA FULAR

A 5 PESSETES

Finalitzà, doncs, el mig temps, amb l'empat a zero.

Repres el joc, guarda la seva anterior tècnica, si bé és un pel més intens i mogut, sobretot per part del Badalona, que ha modificat la formació dels seus davanter. Això fa que el domini sia ara impetuosament a favor dels blaus, els quals, uns cops per precipitació i altres per manca de serenitat, no saben aprofitar-lo. El cas és que l'Avenç resulta ésser el que primer marca, per gràcia d'un xut creuat d'Arenas. Però no triga gaire a produir-se l'empat, per bé que un còrner fluixament per Nasplesa permet a Bosch II encertar un xut col·locat que aquell és impotent a parar.

I sense altra variació fineix el partit.

Els equips s'arreglaren en la forma següent:

Badalona: García, Massanet, Tejedor II; Fibla,

Bosch I, Gamis; Llínas, Vélez, Bosch II, Garriga, Tejedor III.

Avenç: Nasplesa, Solé, Sallarès; Bau, Tomàs, Arenas; Coma, Sala, Grau, Valero, Simó.

Àrbitra discretament el senyor Mariné.

L'Atlètic de Sabadell bat el Reserva de l'Espanyol per 3 a 0 i a les fosques

Diuenge passat l'Espanyol jugà al seu camp un partit amb l'Atlètic de Sabadell, acabant amb el resultat de 3 a 0 a favor de l'Atlètic.

A la primera part el domini va ésser al ternat, i als pocs moments de començar, l'àrbitre, senyor Traité, concedeix penalty contra l'Atlètic, per mans del defensa Pujol, que Sanahuja tirà a fora.

Poc abans d'acabar la primera part, Manyé marca el primer punt d'un xut a l'angle.

A la segona part el domini és complet de l'Atlètic. Manyé tira un xut que el porter de l'Espanyol para, però se li escapa de les mans i marca el segon gol; el tercer l'aconsegueix Mola, d'una arrencada personal.

Els millors de l'Atlètic foren tota la davantera, i sobretot Mota, Manyé i Pujol.

De l'Espanyol, solament Sanahuja jugà amb molt bona voluntat.

Abans del partit varen fer-se les següents proves:

100 metres. — 1.ª sèrie: 1, Badias, 11 s. 9/10; 2, Oliver, a un pit.
 2.ª sèrie: 1, Cebrian, 12 s.; 2, Roca.
 200 metres. — 1, Cebrian, 24 s. 4/5; 2, Olivé; 3, Badia.
 400 metres. — 1, Garcia, 56 s. 2/5; 2, Anfrons, a un pit; 3, Barberà.
 800 metres. — 1, Palau, 2 m. 7 s.; 2, Vinader, 2 m. 9 s.; 3, Randé.
 3,000 metres. — 1, Palau i Bellmunt junts, 9 m. 39 s.

A MANRESA

Centre Esports, 3.-Lleyda, 1

El partit jugat entre el Lleyda i el Manresa ha acabat amb el resultat de 3 gols a 1, favorable a aquests darrers.

Ha dominat més el Manresa per la pressió constant dels mitjos, però la davantera no s'ha entès.

El Lleyda és un bon equip, sobresortint el porter Ibars i les defenses.

Els gols els han marcat Tort, en tirar un penalty, d'unes mans declaradíssimes, dintre l'àrea; l'altre, Ferrer, d'un bon xut, en aprofitar una aclarida desgraciada de la defensa, acabant la primera part; poc després de començada la segona, el Lleyda ha aconseguit el gol de l'honor d'un bon xut, i Rossell ha marcat el darrer pel Manresa.

A LLEYDA

Joventut, 1.-Iluro, 0

Al camp del Joventut aquest ha batut l'Iluro de Mataró, per un gol a cap.

L'equip de l'Iluro era: Casabella, Mauri, Coma; Bentanachs, Palahí, Roca; Clos, Danis, Vinyes, Verdier i Clausell, i el del Joventut, Benafita, Martí, Camats; Ponsoda, Castillo, García; Moragues, Miquel, Balaciart, Agustí i Argilés.

La primera part transcorregué un xic monòtona, atacant molt més el Joventut; a la segona s'hi posà

LIQUIDACIÓ DE LES MOTOCICLETES

INDIAN

4 i 7 HP. "STANDARD" (models 1920) i 7 HP. "CHIEF" (models 1923-24)

Ofereix aquestes motocicletes als següents preus, nets:

Motos 4 HP. sense equip elèctric	a 1.600 Ptas.
Motos 4 HP. amb equip elèctric	a 1.900 "
Sidecar complet (carrosseria "Princess")	a 700 "
Motos 7 HP. "Standard" sense equip elèctric	a 2.000 "
Motos 7 HP. "Standard" amb equip elèctric	a 2.300 "
Sidecar complet (carrosseria "Princess")	a 700 "
Motos "Chief" de 61, amb equip elèctric	a 2.500 "
Sidecar complet "Princess"	a 800 "

AUTOMOVIL SALON - Trafalgar, 52

Bàscules : Arques per a cabals**Pibernat****Carrer de Parlament, 9**

més braó i els mataronins aconseguiren un llarg domini, que no fou aprofitat per la poca precisió en el xut. La causa d'aquest domini cal atribuir-lo a l'actuació deficient del mig centre local.

El gol de la victòria és obra d'en Miquel, aprofitant un bon centre d'Argilès.

Encara que de domini n'ha exercit més l'Iluro, la porta d'aquest s'ha vist en mantes vegades en més perill que la lleydatana.

El debutant Balaciart, en el lloc de davanter centre del Joventut no ha satisfet pas.

— Per disposició facultativa, l'extrem esquerra del Joventut, Farré, haurà d'estar una temporada sense jugar.

— En el nostre número passat dèiem que el Centre d'Esports de Manresa havia batut al Joventut per 4 a 2, quan en realitat l'equip vençut era el Lleyda.

A REUS

La Unió Esportiva d'aquesta localitat vencé un reserva del Reus Deportiu per tres a un.

La causa de la derrota del Reus es deu a haver-se presentat amb diversos jugadors del tercer equip, i a la deficient actuació d'En Busquets a la defensa.

Abans havien jugat els infants dels mateixos clubs, guanyant els del Reus Deportiu per quatre a un.

OLOT

Davant de molt públic ha tingut lloc el partit del "Trofeu Puigsacalm". L'Olot havia d'enfrontar-se contra el Maria-Ausà, de Vich, el més fort de tots els equips que intervenen en aquest Campionat, i el guanyar-lo era quasi la victòria definitiva per obtenir la copa.

L'equip del Maria-Ausà el formava Salvans, Rull, Codina, Oliva, Cerdà, Vivet, Albert, Vileta, Cate, Rierola, Rudot i Marfany, i el local, Compte, Roca, Güell, Llumà, Fresno, Pagès, Domènec, Pau, Torra i Roura.

Durant la primera part el domini local és evident, i els mitjos i davanters fan una veritable exhibició de joc, però són poc afortunats en la rematada.

El públic els aplaudeix frenèticament per la seva formosa actuació.

Una escapada dels forans és el primer gol que en Marfany no pot evitar, per trobar-se tapat.

En el segon temps En Domènec passà a davanter-centre i el domini dels nostres és més accentuat, i els de Vich estan completament a la defensiva.

Una arriscada sortida del porter que ha actuar contínuament, l'aprofita En Domènec per marcar el gol d'empat d'un xut esplèndid. El joc no és tan bonic, havent-se endurat. Les escapades dels Maria-Ausà no tenen resultat, i dos còners contra d'ells tampoc donen cap resultat per als locals, així com un penalty que En Salvans para. Nova estona de joc amb afany de guanyar porta un altre penalty, que En Jorra introdueix.

El joc decau i acabà el partit, guanyant els d'Olot per dos gols a un dels contraris. Cal remarcar que l'actuació dels nostres fou estúpida, a part d'En Pau, que no entonà sempre i per ella creiem que es mereixien un millor score.

L'àrbitre estigué bé i enèrgic, evitant que el joc s'endurís massa.

Fou dels partits en què Olot ha fet una bella exhibició de joc i els forans donaren prova d'una bona resistència.

A PORT-BOU

El Port-bou i la U. E. de Girona empaten a dos

Els dos primers equips, oficialment parlant, de la província, després de múltiples intentones, a la fi es trobaren davant per davant. Cal fer esment que d'ençà de l'últim partit de Campionat, no havien jugat més. És clar, això feia que aquest encontre fos esperat amb un interès marcadíssim.

Malgrat de trobar-se tots dos gairebé desconeguts, car la majoria de llurs jugadors han canviat, el partit s'ha desenrotllat en mig d'un neguit i nerviosisme pronunciat, essent tot el temps excessivament dur, sense arribar, però, a brut.

La veritat, del Girona era d'esperar una altra mena d'actuació, si bé és evident que amb els jugadors que portava no era possible; a no ésser un error de l'àrbitre en concedir a darrera hora un cop franc, els forasters haurien hagut de marxar cap a Girona amb un score en contra notable.

Per Girona jugaren: Puig, Fàbrega, Bosch; Codina, Gelabert, Feliu; Roca; Ramet, Poc, Feliu i Gómez.

Per Port-Bou: Castro, Mas, Casals; Dalmau, Aparici, Oliver; Heras, Serrés, Subirana, Lloveras i Llauradó.

Àrbitre En González, del Port-Bou, discretament.

A VALLS

El Reus Deportiu és batut per 3 a 2 per l'Atlètic Vallenc reforçat amb tres jugadors de l'equip Campió

Actuant d'àrbitre En Piqueras, col·legiat, els equips s'arregleraren de la següent manera:

Reus Deportiu: Vallvé, Gil, Queral; Vernet, Montfort, Salvadó; Domingo I, Domingo II, Mallorquí, Fort i Mir.

Atlètic Vallenc: Guasch, Trini, Montesinos (de Barcelona); Zaragoza, Martí (Catalunya de Les Corts), Lloveras (Barcelona); Oliva, Arnau (Barcelona), Corts, Alcàntara i Sagi Barba (Barcelona).

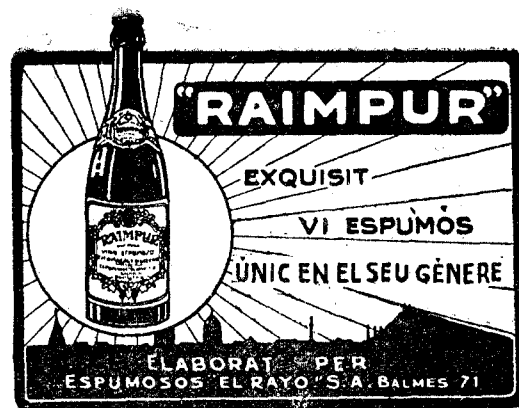
Seguidament de començat el partit, es tiren dos còners contra el Reus, sense resultat. El joc s'estaciona breus moments davant la porta atlètica, perdent l'interior dreta reussent un gol segur. El primer gol no triga gaire a venir: Alcàntara fa una passada avançada a Sagi, aquest centra i Corts endinça la bala a la xarxa. Dos minuts després, el Reus obté l'empat, gràcies a una centrada magistral de Domingo. Arnau, sense cap mèrit, en un batibull, obté el segon gol per als vallencs. Altra vegada el joc torna a ésser davant la porta dels locals. L'empat del Reus la posa sovint en perill. Pocs moments abans d'arribar al descans el davanter centre del Reus, després d'unes jugades personals, entra un gol molt vistós; malgrat que ningú el discutís l'àrbitre l'anulla, pretextant que no havia entrat, ni l'havia vist. Això motiva una discussió de més d'un quart.

Durant la segona part, el joc dels locals decau visiblement. Els forasters, que s'entenen bé, dominen constantment. Els "asos" no es veuen enlloc; de llarg en llarg una passada d'Alcàntara o una escapada de Sagi i prou. Montfort, mig centre del Reus, entra el segon gol vàlid per al seu equip, que hom pot qualificar de gol-sorpresa. Un gran xut d'Alcàntara és parat difícilment per Vallvé, ocasionant un còrner, que és tirat sense resultat. En canvi, aquest mateix porter, pocs moments després, en un excés de confiança es deixa arabassar la bala per Corts, el qual obté el tercer gol per als locals. A les acaballes del partit el Reus domina netament i aconsegueix empatar una altra vegada, però l'àrbitre anulla el gol. Seguidament l'Atlètic és castigat amb un penalty, molt ben parat per Guasch.

Unes discussions entre els jugadors, sorgides a darrera hora, no permeten que s'acabés la partida.

En resum, un partit de molt de joc per part del Reus, si bé, cal confessar-ho, abusa de la duresa.

Els reforços de l'Atlètic no s'hi mataren gaire.

NATACIO

DISSABTE I DIUMENGE, A TARRAGONA

Els Campionats de Catalunya

Ara que tot just falten vuit dies—tindran lloc el 25 i 26 del corrent a Tarragona—per a la celebració dels Campionats Catalans de Natació, no serà sobrer que nosaltres fem alguna apreciació sobre el valor i la importància d'aquests campionats, donant a l'ensiem les dades i records dels campionats passats, per tal que puguin servir de comparació, després, amb els d'enguany.

Per a nosaltres, els Campionats Catalans de Natació tenen dos aspectes completament distints. Per una banda, els Campionats no serveixen sinó com a mitjà per propagar la natació en els llocs on és poc coneguda. Per l'altra, és la competició oficial on els Clubs demostren la seva vàlua.

L'un i l'altre són contradictoris. Veurem:

Si es dona molta importància al primer, com fins ara ha vingut fent-se, es perjudica el segon aspecte per la dificultat dels desplaçaments que cada club ha de satisfer per compte propi. No és que critiquem el que els Campionats es donin a poblacions on la natació està en els seus principis, no; tot el contrari, creiem que és el mitjà més eficaç, per ara, per propagar degudament la natació. L'exemple colpidor de Sant Feliu, Lleyda, etc., són prou significatius per a no permetre'ns-ho.

Però és que aleshores, fent-los cada any en llocs tan diferents i relativament llunyans els uns dels altres, es facilita que els clubs que saben que no hi poden jugar un gran paper, s'abstinguin de concórrer-hi, treient així importància a la competició. Hi ha hagut club que sols hi ha pres part l'any que s'han celebrat en la seva població. Això és el que s'ha d'evitar.

A més a més, els Campionats de Catalunya, malgrat la importància que haurien de tenir, no són mirats per tots els clubs amb la importància que realment tenen. Tots els Clubs de Catalunya, per petits i insignificants que creguessin ésser, haurien de tenir-hi una representació, per petita i insignificant que aquesta fos. I hi ha més d'un club a Catalunya, que volent tenir totes les prerrogatives i drets federatius, no sols no donen senyals de vida en tot l'any organitzant festes, sinó que ni tan sols trameten un representant seu als Campionats de Catalunya. I tot perquè saben que no poden aspirar als primers llocs.

Es trist, és lamentable, haver-ho de reconèixer. Però s'hauria d'evitar.

En canvi, i per bé de la natació, hi ha molts clubs, i aquests són dignes d'esment, que malgrat costar-los un gran sacrifici el desplaçament de representants seus als Campionats, no deixat passar cap any sense prendre-hi part.

L'exemple d'aquests hauria de servir d'estímul als altres.

La relació de dades dels Campionats de l'any pas-

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva

Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

sat, i dels records actuals de Catalunya, poden donar una idea del que seran els d'enguany, i serviran també per comparar, un cop celebrats, els progressos que s'han aconseguit.

100 metres estil lliure. — Campió actual, Josep Pinillo, del C. N. Barcelona, 1' 13" 1/5. Record: Josep Pinillo, C. N. B., 1' 8" 4/5.

400 metres estil lliure. — Campió actual, Josep Puig, del C. N. Barcelona, 6' 43". Record: Josep Puig C. N. B., 6' 32" 1/5.

1500 metres estil lliure. — Campió actual, Josep Puig, del C. N. Barcelona, 27' 28". Record: Joaquim Cuadrada, C. N. B., 25' 58" 1/5.

100 metres esquena. — Campió actual, S. Lagua, del C. N. Atlètic, 1' 46". Record: Jaume Cruells, C. N. B., 1' 29".

200 metres braça de pit. — Campió actual, S. Lagua, Club Natació Atlètic, 3' 36". Record: Joan Costa, Club Natació Pop, 3' 23 4/5.

400 metres braça de pit. — Campió actual, S. Lagua, Club Natació Atlètic, 7' 32". Record: Joan Costa, Club Natació Pop, 7' 12".

250 metres relleus 5 x 50. — Campió actual, Club Natació Barcelona: Pinillo, Farrés, Perdejordi, Berdemàs, Parés, 2' 56". Record: Club Natació Barcelona: Pinillo, Cruells, Jiménez, Berdemàs, Farrés, 2' 37" 4/5.

800 metres relleus, 4 x 200. — Campió actual, Club Natació Barcelona: Farrés, Berdemàs, Puig, Pinillo, 13' 17" 2/5. Record: Equip mixte Barcelona-Atlètic: Giménez, Manifold, Fàbregas, Basté, 12' 27" 3/5.

200 metres relleus estil 4 x 50. — No hi ha campió, per ésser el primer any que es correrà, i no hi ha tampoc cap record establert.

100 metres femení estil lliure. — Tampoc hi ha campiona, ni record establert.

Salts de trampolí i palanca. — Campió actual, En Tort, del Club Natació Barcelona.

Quants campions deixaran d'ésser-ho, i quants records de Catalunya seran modificats? Heu's aquí el que sols sabrem el dia 26, a la vetlla, un cop acabats els Campionats d'enguany.

El que sí desitgem és que d'això darrer, de records modificats, n'hi hagi molts.

Comentaris sobre la visita dels hongaresos a París

A Tourelles, la piscina olímpica de París, han tingut lloc, els dies 12, 13 i 14 del present juliol, uns partits de water-polo que, respectivament, han jugat contra el Farenckvarosi Torna Club, de Budapest, el S. C. U. F., la selecció de París, l'equip nacional francès, campió olímpic (?).

El primer d'aquests partits, el jugat amb el S. C. U. F., i que fou guanyat pels hongaresos per l'enorme diferència d'11 a 0, ens permet assegurar que, malgrat d'ésser el dels guanyadors un dels primers equips d'Europa, l'S. C. U. F., té aquest any un equip molt inferior al d'abans, i per consegüent no gaire fort. Aquesta seria potser una de les raons per les quals es va canviar, aleshores del partit a celebrar amb el nostre C. N. Barcelona, aquell club per una selecció parisenca.

Del segon partit, el celebrat amb la selecció de París, que així mateix van guanyar els hongaresos, aquest cop per 8 a 3, poc en sabem, sinó que varen ésser dominats en tot temps els francesos. Heu's aquí que aquesta vegada no pogueren evitar que un equip de club guanyés per la gran diferència que ho féu, un equip de selecció.

Però el partit que mereix un veritable capítol a part és el celebrat el dia de la festa nacional francesa entre el dit club hongarès i l'equip anomenat campió olímpic. Veiem primer el que passà. A la primera part, i amb un domini constant dels hongaresos, aquests aconsegueixen tres gols per zero els francesos. En començar la segona part, el F. T. C. marca el seu quart gol, i a partir d'aquest moment els francesos marquen tres gols seguits, després d'haver estat expulsats cada vegada jugadors hongaresos. I ara diu "L'Auto": "...i creient aleshores els hongaresos que encara anaven a treure'ls de l'aigua algun altre jugador, inicien la retirada del camp". Amb tot, es veu que s'arranjà l'afer, i que continuaren el partit, guanyant finalment per 5 a 4.

Es una forma molt hàbil d'explicar que els hongaresos, veient que qui feia guanyar el partit als francesos era l'àrbitre, es retiraren del camp. Es que ja tenen aquest costum, els francesos, que els partits que no poden guanyar els seus jugadors, els guanyin els àrbitres? I aquest, que precisament representava el sorollós fracàs de l'equip campió olímpic, essent batut simplement per un equip de club! Ells, amb el seu procediment, estil Carrofi, aconseguiren que la diferència de gols fos únicament la mínima.

En qüestió de menys d'un mes i en dos partits internacional, es donen a França dos incidents mo-

tivats per l'actitud dels àrbitres. Ara, que en aquest segon partit, tenint en compte el soroll que hauria produït arreu del món de la natació el que haguessin qualificat d'anti-esportiva l'actitud dels hongaresos, que al cap i a la fi no fou sinó la mateixa que adoptaren els nostres, han trobat una fórmula per justificar-la. "En creure que els anaven a treure un home de l'aigua, inicien la retirada", però no era veritat. Quanta innocència, Déu meu! Molt hàbil, molt bonica, aquesta explicació, però tant anti-esportiva com la de portar a la Internacional l'afer amb el Barcelona. Ens juguem el que vulguin que no hi porten aquesta del F. T. C., i que no parlaran gens més d'aquest partit, el qual per a ells no tindrà cap importància segurament.

Però el fet indiscutible i que volem remarcar aquí, és que un equip de Club ha vençut l'equip que es creu ésser campió olímpic, malgrat jugar aquest equip amb un jugador més, de la importància de l'àrbitre. Ens agradaria saber si aquest era M. Carrofi. Si tot això és esport, ens estimem més ésser anti-esportius!

Sense partits del Campionat de water-polo

Perquè els Clubs poguessin realitzar les seves eliminatòries en vista dels Campionats de Catalunya, la Federació acordà suspendre tots els partits de water-polo de Campionat que havien de jugar-se diumenge.

No ens expliquem aquest acord de la F. C. N. A. ni sabem trobar-hi cap raó fonamental que l'aboni.

Les eliminatòries a realitzar per cada Club és una cosa d'ordre purament intern; i que per a res pot influir en fer canviar precisament uns partits d'ordre oficial, com són els del Campionat de Catalunya.

Seguint aquest procediment que a cada més lleuger motiu es puguin ajornar partits o proves oficials, resultarà que els Campionats de Catalunya de water-polo s'eternitzaran, impossibilitant la realització d'altres festius.

Tots els Clubs saben que durant els mesos de juny i juliol tenen lloc els Campionats de Catalunya de water-polo i per tant, han d'organitzar-se per tota la temporada, partint d'aquesta base segura.

Demés, no comprenem aquesta decisió federativa, quan les eliminatòries en vista dels Campionats de Catalunya de natació es poden practicar a qualsevol hora i dia, sense que necessàriament s'hagi de fer el diumenge abans dels Campionats.

Realment, la F. C. N. A., en prendre aquest acord, no ha tingut en compte el precedent finest que posava amb això, perquè ara, amb el motiu més nim, qualsevol Club pot fer ajornar partits oficials i de Campionat que no pugui o no li convingui celebrar.

No podem informar els lectors dels seus resultats, precisament per ésser una cosa merament interna dels Clubs. El que sí podem dir és que només l'Atlètic les tenia anunciades per a aquest dia.

A TARRAGONA

La Secció de Natació del Club Nàutic ve treballant de ferm aquests dies en la preparació dels Campionats de Catalunya, l'èxit dels quals podem donar per assegurat.

S'han rebut ja les inscripcions del C. N. Barcelona, C. N. Atlètic, Club de Mar i C. N. Tarragona, esperant-se que els altres cercles catalans les trametran aquesta setmana.

El C. N. Barcelona formula 56 inscripcions, 3 nedadors per prova individual i dos equips en les de relleus. El C. N. Atlètic, 26 inscripcions amb participants en totes les proves. El Club de Mar, 11 inscripcions per als dos relleus sobre la distància de 50 m. (lliures i estils) i per als 400 m. lliures i 100 m. braça de pit, i el Club Nàutic de Tarragona, 12 inscripcions per a les mateixes dues proves per a equips, i per als 100, 200 i 400 lliures.

Donada la quantitat de participants i la cura amb què el Nàutic s'emprèn l'organització, reservant una grata sorpresa sobre el punt on es disputaran els Campionats, ens creiem que el concurs regional d'enguany constituirà un gran èxit.

— Abans d'ahir continuaren al Nàutic les proves del Concurs social per a equips de cinc nedadors.

Els temps milloraren bastant, ço que demostra que l'entrenament dona els seus resultats.

Després dels dos matches disputats, les puntuacions queden establertes així: Vermells, 23 punts; grocs, 17 punts; negres, 6 punts; blancs, 6 punts; negres II, 2 punts.

NOVES

ELS PROXIMS FESTIVALS INTERNACIONALS DEL "BARCELONA". — Per al vinent mes d'agost i en els dies 15 i 16, el Club de Natació "Barcelona" prepara uns festivals internacionals, a celebrar amb el Cercle Royal de Natació, de Brusselles. Es la primera vegada que ens visita aquest Club belga, que ha estat durant moltíssims anys campió de water-polo al seu país i que sols va perdre l'any passat, i enguany està disputant-lo amb grans possibilitats d'aconseguir-ho.

En els seus rengles s'hi compten un bon nombre d'internacionals i olímpics. Esperem que ens rememoraran els festivals celebrats amb els seus constants rivals del "Brussels Swming Club", que per tres vegades ens ha visitat.

RUGBY

Els partits d'exhibició a l'istiu

Amb tot i la calor que fa, de tant en tant es veuen anuncis de partits, amb l'aclariment que són d'exhibició i que tenen lloc a pobles a no més de vint quilòmetres de la nostra ciutat. Aquests "ruggers" moltes vegades organitzen aquestes encontres conscients de la calor que sofriran, però creuen que és compensat aquest partit amb "Farrossada" que aniran a fer. Almenys, els paguen un viatge d'anada i tornada, i a la mitja part tantes gaseoses i cerveses com vulguin (la beguda a no tots els partits)—ja em diràs lector, si no val la pena d'aprofitar-ho—; és clar que no hauran de dinar a les onze per agafar el tren de la 1'30 i anar patint calor tot el camí, i jugar en un mal camp de fútbol on les pedres semblen expres per trencar-se el cap, però què els direu si és una arrossada? I una cosa així se l'han de deixar perdre?

L'evitar aquesta degeneració dels partits d'exhibició que pateix des de fa dos estius el rugby, hauria estat a la mà de la Federació (no deixant-los dur a terme des de bon començament, i més avui quan es tenen exemples ben palpables de partits d'aquesta mena, que han fet més mal que bé al nostre esport, i si les persones assistents al camp han hagut de jutjar el rugby per aquell encontre, es deuen pensar que són trenta homes que es volen menjar els uns als altres. S'han acceptat partits en camps impossibles, àdhuc per jugar bé a fútbol; l'espectacle donat ha estat llasmat.

Anant per fer partits d'exhibició de debò, creiem que la Federació és l'única que pot oferir exhibicions veritables, ja que per fer tal cosa els equips han d'ésser de selecció i no triar pas aquells jugadors que poden donar un major rendiment a un equip per a un encontre internacional, sinó aquells el poc dels quals posseeixi una virtuositat i noblesa més grans. Trenta homes amb aquestes qualitats, es trobarien, n'estem segurs.

Un factor dels més importants per als encontres d'exhibició és l'àrbitre, que ha de saber portar el joc d'una faiso que demostrï totes les seves bones qualitats i suprimir les petites incorreccions que el jugador en el curs del partit executa inconscientment.

De l'espectacle trist que oferiren molts dels partits susdits en tingué la major culpa l'àrbitre, i hauria d'ésser mirat amb més cura per part de tothom. S'ha de partir de la base que un partit d'exhibició només pot costar molts diners; l'acondicionament del camp és el motiu, ja que per anar a mostrar el rugby en un terreny en males condicions més val quedar-se a casa, perquè el que veuran aquelles persones serà tot menys rugby. Tampoc interessa anar a donar a conèixer el rugby en aquelles ciutats que ofereixin majors facilitats per anar-hi, sinó en les que puguin esdevenir uns conreadors d'aquest esport.

Encara és hora avui que la Federació hagi parlat mai d'aquesta mena de partits. Ara, que som fora de temporada els nostres federatius, que mostra ens han donat que quan volen fer una cosa la fan, podreïn ocupar-se un xic d'aquesta qüestió per a la tardor vinent, que creiem que no és cap cosa impossible per a la F. C. R., i així creariem un nucli d'aficionats a un veritable esport.

A. S.

MOTORISME

Gran Premi de França

Les primeres curses franceses d'automòbils

Un periodista que signava amb el pseudònim de Jean Sans Terre, tingué la pensada d'organitzar una cursa d'automòbils, com ja n'havia organitzades de bicicletes. Això succeïa l'any 1894: "Le Petit Journal", al qual pertanyia l'esmentat periodista, organitzà "Un concurs de cotxes sense cavalls de propulsió mecànica". Era aquesta la primera cursa automòbil. El trajecte escollit era París-Rouen, 126 quilòmetres. En aquesta cursa es prenién en consideració diverses qualitats, ultra la velocitat: estabilitat, economia, seguretat. Abans havia tingut lloc una prova eliminatòria, en la qual es qualificaren de Dion, Peugeot i Panhard. Un cop feta la cursa, el primer premi fou repartit entre Peugeot i Panhard. El de Dion havia fet el millor temps de París a Rouen (5 hores, 40 minuts), però no li fou donat el primer premi, per no haver jutjat el seu cotxe prou manejable.

Com tota cosa nova, aquesta primera cursa despertà gran expectació. A partir d'ella se n'organitzaren cada any a França. Així, en 1895, París-Bordeus (1.200 quilòmetres), cursa els dos primers llocs de la qual foren assolits per Panhard-Levassor, en 48 hores, 47 minuts, i Peugeot, en 54 hores, 35 minuts. En aquesta cursa feren llur aparició els primers pneumàtics per a automòbils, deguts a la iniciativa de Michelin. Per cert que, no comptant amb la confiança dels constructors, el mateix Michelin hagué de pilotar un cotxe, per demostrar els avantatges dels pneumàtics. Per aquesta mateixa època fou fundat l'Automòbil Club de França.

El mateix 1895 hi hagué la cursa París-Marsella. Un simple tricicle de Dion-Bouton féu el millor temps; cal dir que comptava amb dos perfeccionaments: anava muntat amb pneumàtics i encesa elèctrica. Però la cursa comportava el retorn Marsella-París, i fou Panhard-Levassor el guanyador, a una velocitat mitjana de 25 quilòmetres per hora.

En els anys següents se celebren altres curses, llargues també. París-Dieppe, París-Amsterdam, París-Bordeus, i en 1899, la primera volta de França automòbil, que fou guanyada per René de Knyff, sobre Panhard. Els constructors s'adonen que calen curses, encara que no es guanyin, com a mitjà de propaganda, i comencen els quilòmetres llançats, les curses en costa, com la de Gailon, que encara se segueix celebrant cada any. En aquests quatre anys les velocitats han passat de 20 a 100 quilòmetres per hora.

Després vingué la prohibició de les curses de velocitat en carretera; de tant en tant, però, alguns prefectes donaven el permís corresponent.

El cèlebre Gordon-Bennet organitzà llavors la primera de les seves copes, disputades pels diversos clubs automòbils de tot el món; cada país delegava tres corredors que el representessin. La primera fou guanyada per de Knyff, sobre Panhard. Amb la tercera, París-Viena, el triomf dels Renault revelava aquesta marca, que premia d'aquest fet una gran volada. En 1903, s'arribà als 140 quilòmetres per hora en quilòmetre llançat.

Història del Gran Premi

En 1906 l'Automòbil Club de França obria la sèrie dels seus Grans Premis damunt el circuit de la Sarthe, en dos dies successius, sobre 1.228 quilòmetres, amb una participació de 34 cotxes. El fet de durar dos dies la prova no influí en els resultats, ja que la classificació final fou sensiblement igual a la del primer dia. En aquesta primera cursa, guanyada per Renault a una mitjana de 101 quilòmetre per hora, féu la seva aparició la llanta amovible.

El segon any circuit de Dieppe fou remarcable el duel Fiat-Diétrich. La victòria anava per aquest darrer, però 150 quilòmetres abans d'acabar, el Diétrich, pilotat per Duray, fou deturat per una pana del canvi de velocitats. Llavors Nazzaro passà al davant i féu guanyar la cursa al seu Fiat. Havia aparegut un nou reglament: s'imposava com a única condició un consum màxim de 30 litres per 100 quilòmetres.

L'any 1908, primer en què "L'Auto" organitzava la copa de voiturettes, fou remarcada la victòria de Guyo sobre Delage, amb un monocilíndric que desenvolupava 28 CV. a 2.800 revolucions. En els cotxes grossos, les marques alemanyes Mercedes i Benz s'apoderaven dels primers llocs.

Els Clement-Bayard foren víctimes de llur excessiva velocitat: 175 quilòmetres per hora era massa per als pneumàtics de l'època.

Després de tres anys d'interrupció, potser causada per no haver resultat guanyadors els francesos, en 1912 es reprèn la celebració del Gran Premi damunt el circuit de Dieppe. Eren dues les categories: lliure i tres litres. En la primera, després d'un duel Fiat-Peugeot, Boillot feia triomfar la darrera marca. En la segona els Sunbeam arplegaven les tres primeres places.

En 1913 el reglament acordava 20 litres per 100 quilòmetres. La lluita fou entre Peugeot i Delage; aquest darrer presentava els seus primers cotxes grossos. Fins que un accident posà a Delage fora de combat, un altre anaren igualats. Boillot guanyava damunt Peugeot, a 116 kmh. per hora (917 quilòmetres de recorregut).

En 1914, al circuit de Lyó, amb cilindrada 4 li-

aquests temps d'inactivitat europea a resultats meravellosos, gràcies sobretot a la limitació de la cilindrada.

Això havien de palesar-ho l'any 1921, la represa del G. P. F., damunt el circuit de la Sarthe, que guanyà Murphy, sobre Duesenberg, a 121 quilòmetres per hora.

L'any següent, a Estrasburg, ja s'han adoptat els dos litres de cubació i els 800 quilos de pes. Nazzaro, sobre Fiat 6 cilindres, és el guanyador, seguit de tres Bugatti de 8 cilindres en línia.

En 1923, al circuit de Tours, el reglament segueix el mateix. Fiat ha adoptat la sobrealimentació i arriba en el quilòmetre llançat a una velocitat de 197 quilòmetres per hora. En aquesta cursa es revelà Divo com a gran conductor, però no és ell el guanyador, malgrat les esperances, sinó el seu coequipier Segrave, damunt Sunbeam.

El que és interessant ara, és veure com al llarg de tantes proves ha evolucionat la construcció del motor, sobre tot pel que toca al rendiment, i, sense arribar a una cosa massa tècnica, parlar almenys un xic del reglament limitatiu de la cilindrada i de la qüestió de la sobrealimentació. Però tot això ho deixarem per a la setmana vinent com a pròleg a la ressenya del XXè Gran Premi de França.

Per avui, doncs, cedint a l'interès de l'actualitat, ressenyem el que han estat dos altres Grans Premis disputats diumenge: el de motos i ciclecars de la U. M. F. i el de turisme de l'A. C. F.

La cursa de motos i ciclecars

Per bé que els Grans Premis de motos i ciclecars comencessin de disputar-se l'any 1913, no han tingut pas lloc cap any; la guerra n'impedí la celebració, llur represa data de 1920. Seguint les tendències del temps, gairebé cada any s'ha acceptat en ells una categoria nova, a mesura que han sortit de les fàbriques màquines de petita cubació.

En la cursa d'enguany les categories són les mateixes que l'any passat. Com a cosa nova hi ha que motos i ciclecars correran a la vegada, en lloc de fer-se, com altres vegades, dues curses diferents.

Dissabte, a migdia, quaranta quatre motos estan a punt de prendre la sortida, damunt la pista de Linàs-Monthény.

Pel que fa als ciclecars, només es presenten aquests:

Ciclecars de 500 cmc: Violet (Sigma Violet), Doret (Sigma Violet).

Ciclecars de 750 cmc: Sandford (Sandford), Talle (Sandford).

Ja es preveu que aquesta cursa no ha d'ésser interessant, ja que en cada categoria han de competir cotxets de la mateixa marca.

Les motos de 175 c. c. han de cobrir vint voltes de circuit, o sigui 250 quilòmetres; les motos de 250 cmc, 300 quilòmetres; les motos de 350 cmc, 350 quilòmetres; les motos de 500 cmc, 400 quilòmetres; les ciclecars de 500 cmc, 300 quilòmetres, i les ciclecars de 750 cmc, 350 quilòmetres.

A les primeres voltes els anglesos van al davant, a una mitjana d'uns 100 quilòmetres per hora. A la quarta volta abandonen Gillard, Dur, Ashby i Bennett. Al llarg de la cursa diversos accidents, sense conseqüències, provoquen abandonaments. Així deixen de córrer Miss Stewart, Jackson, Durand i Stewart. Simpson va al davant des del començ, cau en un viratge, però repren la cursa, sempre primer.

El record de la volta és d'ell a 106,188 per hora, velocitat assolida en la primera volta i que no ha estat depassada.

Vénen més abandonaments: Anderson, Perrotin, Gaussorgue, Clech, Hommaroe, aquest darrer desqualificat per haver estat ajudat per un altre.

Els vencedors són: Sourdout, en la categoria 175 c. c.; Rolland, en 250 c. c.; i Stervens, en 350 c. c. Simpson guanya el primer lloc de les 500 c. c., ha cobert els 400 quilòmetres en 3 h. 56 m. 42 s. i tres quints, seguit de Craig a set minuts de diferència.

Violet i Doret, de la categoria ciclecars 500 c. c., passen la línia d'arribada al mateix temps.

El Gran Premi de Turisme

Per a aquesta cursa, els cotxes concurrents han d'estar equipats completament en turisme: il·luminació i engegada elèctriques, parafangs, capota, parabrises. Els cotxes estan llastats per substituir el pes dels passatgers a raó de sis per als cinc litres, quatre per als tres litres i un en els litre i mig. La quantitat de combustible els és mesurada també: 22 litres per 100 km. als 5 litres, que han de cobrir 1.050 km.; 18 litres per 100 km. als 3 litres, que han de cobrir 1.000 km.; 12 litres per 100 km. als litre i mig, que han de fer 950 km.

STUDEBAKER

Coincidint amb la victòria del recent record

BARCELONA-MADRID
(8 hores, 47 minuts)

es nota un notable augment en la demanda de cotxes

STUDEBAKER

Entre les diverses vendes realitzades darrerament especialment cal esmentar els

8 COTXES TIPUS BIX-SIX
DUPLIX, model 1925 exactes al

que habatut el record i un COTXE TIPUS STANDARD-SIX

DUPLIX, model 1925, adquirits per la potentia casa "GARAGE

SPORT", de Manresa, que ja havia estat compradora d'STU-

DEBAKER en els seus models

1923 i 1924 i la qual, plenament satisfeta dels seus resultats acaba de concertar la important ope-

ració dels 9 cotxes indicats.

Representació general per a Espanya:

STEVENSON ROMAGOSA I C.^a

València, 295

Saló de vendes: I. PONS

Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

tres i mig i la pressió d'introducció del carburant igual, quan més, a la pressió atmosfèrica, guanyaren el tres primers llocs Mercedes, no sense haver estat inquietats pel Peugeot de Boillot. La velocitat mitjana d'aquest fou de 105 quilòmetres i mig per hora.

Vingué la guerra i, naturalment, el Gran Premi de França deixà de celebrar-se, com altres proves europees. En canvi, a l'altra banda de l'Atlàntic, la pista d'Indianòpolis no coneixia les conseqüències de la guerra; els americans havien arribat en

Arrossegats per autos-crugues, arriben a la pista 22 concurrents:

Categoria 5 litres: Rutziér, Kinsky i Gauderman (Steyr), Boillot, Wagner i Lluís Rigal (Peugeot).

Categoria 3 litres: Lacharnay, Colas i Delalande (Cottin-Desgouttes).

Categoria 1 1/2 litres: Chassagne, Bourlier i Ledu (Talbot); M. Benoît i d'Aulan (E. H. P.); Brémond, Bocchi i Ivanowsky (Mathis); Pierre de Viscaya, Goux, Constantim, Fernand de Viscaya i Forestí (Bugatti).

Hom remarca que els tres Peugeot cinc litres estan carrossats en conducció interior.

A les nou del matí de diumenge els corredors estan al costat dels cotxes, esperant que l'"stater" doni el senyal. D'un salt cada un agaïa el volant, engenant, primer que cap, d'Aulan, sobre E. H. P., seguit de Bocchi, sobre Mathis, i de Ledu, sobre Talbot. Collas (Cottin-Desgouttes), no surt amb l'espès grup de corredors per haver hagut d'inflar un pneumàtic abans de sortir.

A al tercera volta, Boillot (Peugeot), fa el millor temps: 8'8" (92'213 km. p. h.).

A les poques voltes, Gauderman (Steyr, conducció interior), va al cap, lloc que no perd fins a la tretzena volta, passat per Lacharnay (Cottin-Desgouttes). Wagner (Peugeot) i Bourlier (Talbot), abandonen abans de la quinzena volta.

Una rebentada fa perdre a Lacharnay la posició de primer. Ell i Gauderman es deturen a canviar les rodes de darrera, la qual cosa aprofita Boillot per passar-los al davant, seguit de prop per F. de Viscaya (Bugatti), que se li acosta progressivament, i l'aconsegueix a la volta 21.

Abandonen Brémond (Mathis), d'Aulan (E. H. P.), i Ivanowsky (Mathis). Kinsky (Steyr), ha batut la volta més ràpida en 7'46" (96'566 km. p. h.).

A partir de la volta 40 (o sigui 500 quilòmetres), la prova perd interès. F. de Viscaya i Bocchi abandonen. Boillot i P. de Viscaya segueixen en els primers llocs. Només 15 corredors segueixen en la pista.

A les 56 voltes (700 quilòmetres), la classificació és la següent:

Cinc litres: 1 Boillot, en 8 h. 9'5"; 2 Rigal, en 8 h. 24'11".

Tres litres: 1 Delalande, en 8 h. 18'4"; 2 Lacharnay, 8 h. 24'44".

Un litre i mig: 1 Pierre de Viscaya, en 8 h. 16'59"; 2 Goux i Constantini, en 8 h. 21'27".

*A tots els que
s'interessen pel*

OPEL 4 H.P.

*els assabentem haver
rebut una nova partida de
100 cotxes en tots els
tipus de carrosseria*

Agents:

Unión Comercial Española, S. A.

Bruch, 166 — BARCELONA

En la categoria 5 litres ha resultat guanyador Boillot, sobre Peugeot, que ha cobert els 1.150 quilòmetres en 12 h. 12 m. 39 s. Segon, Gauderman (Steyr), en 12 h. 55 m. 48 s.

Dels 3 litres, el primer ha estat Lacharnay, sobre Cottin-Desgouttes, que en els 1.000 quilòmetres ha esmerçat 11 h. 40 m. 40 s.

El segon el té Colas, de la mateixa marca, en 12 h. 22 m. 14 s.

Els 950 quilòmetres que havien de cobrir els litre i mig, ho han estat per Constantini, sobre Bugatti, en 11 h. 12 m. 7 s. Segon, P. de Viscaya, sobre Bugatti també, en 11 h. 21 m. 11 s.

TENNIS

Al marge dels Concursos socials

Es un fet que ens desespera, el que de bell antuvi s'ha vingut produint amb motiu dels torneigs socials que amb lloable constància anualment organitzen els nostres cercles.

Ens referim a les proves "handicap": una anivellació de forces que no hi ha manera d'encertar, jutjant pel que hom veu, car si es revisen els resultats de tots els socials dels nostres cercles, es veurà que llevat d'un que altre cas els guanyadors de les tals proves són els mateixos que s'emporten els respectius campionats.

Es clar que pels que coneixem un xic els secrets de la confecció dels "handicaps", l'esmentat agavellament de victòries solament hauria de fer-nos somriure...

En efecte, nosaltres sabem—prequè ho vivim—que més que la "forma", pesa el "parentiu"; com sabem que més que la classe, influeix la simpatia; de la mateixa manera que sabem que, en arribar un concurs, un jugador dolent està fent estralls i un jugador bo està desentrenat...

Val a dir, però, que no sempre és així, però el mal és que aquests casos es donen molt sovint, i quan no succeeix això, esdevé que per raó d'economia o una altra de semblant, no poden dividir-se les proves d'avantatges, i aleshores ens trobem, fatalment, que un primera categoria s'enfronta amb un ínfima classe, donant peu al partit més dolent i a l'ensopiment més horrorós, i això, amics organitzadors, no és fer tennis: és fer-lo abortir.

L'"handicap"—ja ho hem dit i ho sap tothom—és una anivellació de forces, però, per damunt de tot, és una anivellació racional, i per tant, no s'ha de pretendre anivellar un jugador de primera categoria amb un de tercera o quarta, desproporció que no cal pas intentar salvar-la amb un menys 50 més 15.3, que tots sabem com acaba.

Cal, doncs, que les proves "handicap", segons siguin el nombre i la qualitat de les inscripcions rebudes per a cada una d'elles, i d'una manera especial en les "individuals", es divideixin en dues o tres classes; dues, imprescindiblement, i aleshores pot fer-se una anivellació racional de forces, donant molt més interès al concurs.

I, ensems, els de classe ínfima poden aspirar a un resultat més o menys lluit, que d'altra manera no hi poden confiar, i, en darrer terme, no veurem àrbitres badallant a dalt del seu "observatori"...

D. S. G.

L'equip Campió de Catalunya a Alemanya

Els coratjosos campions de Catalunya, dignissims representants del tennis català, han marxat a Alemanya per tal de participar en el concurs internacional de Pforzheim, aprofitant el match entaulat amb el primer equip de Baden, els partits del qual tindran lloc a Mannheim.

L'equip expedicionari és integrat pels animosos lluitadors: Juanico, Noblom, Sapriusa, Tarruella, Morales i senyora, González i Sala.

No cal pas dir que els desitgem un èxit tan definitiu com mereixen i nosaltres esperem del seu entusiasme.

La Copa Davis

A la zona europea, va acabar la segona volta classificant-se Holanda, que vencé a Suècia, per 5 victòries a 0; Índia, guanyadora d'Àustria, per 4 a 1; França, que ho fou d'Itàlia, per 5 a 0, i Anglaterra, que guanyà, ben justament, Dinamarca, per 3 a 2.

S'ha resolt ja una semifinal, entre les seves rivals en aquesta competició: Anglaterra i França, guanyant, com ja era d'esperar, aquesta darrera, per 4 a 1.

A la zona americana, Espanya ha romput el foc venent netament Cuba, per 5 victòries contra cap dels cubans, malgrat fer-se admirar aquests, per la ferma resistència que van oposar.

Mèxic ha estat també vençut per l'equip d'Espanya, segons els cables rebuts.

Guanyadora indiscutible de la zona europea, ha d'èsser-ho França, que en tal cas disputarà la darrera eliminatòria contra la nació que resulti guanyadora de la final probable entre Austràlia i Espanya, partit aquest que és esperat arreu del món amb un interès insospitat.

Candidat al "challenge-round" ho és, amb unànime criteri, l'equip francès, així com que, sigui qui sigui el que el jugi, serà vençut pel poble avui dia invencible: Amèrica!

R E M

A LISBOA

Les anunciades regates internacionals, es redueixen a un match Catalunya-Portugal

Malgrat les dificultats que apuntàvem en el nostre número del primer de juliol, que eren reflexe d'una conversa tinguda amb un significat federatiu del nostre esport, a darrera hora, i a falta de temps per convocar unes eliminatòries especials, hom acorda que fossin els nostres campions els que duguessin la representació de la F. E. S. R. en les regates organitzades pel "Comité Olímpico Portuguez". Es veu que aquesta invitació tingué ben poc èxit entre les federacions integrants de la F. I. S. A., ja que en arribar els nostres a la capital lusitana es trobaren que eren sols que tenien d'entendre's amb els campions d'allí, i sens dubte per no donar a comprendre la poca fortuna que havien tingut amb les inscripcions, els organitzadors titulaven les regates amb el nom impropri de "match Espanya-Portugal".

Sens dubte que l'abstenció observada per les nacions capdavanteres del rem europeu fou l'escassa valor demostrada fins ara pel "rowing" portuguès, confirmada pels resultats obtinguts en els campionats europeus de 1923 en què foren vençuts pels nostres, però no creiem que sigui justa aquesta abstenció quan precisament es tracta de crear un ambient al nostre esport en una nació que ho comença de faísó tan esplèndida com ho anunciava en la invitació cursada a la nostra federació.

Situant-nos en la realitat dels fets, els nostres representants es trobaren, doncs, a Lisboa amb l'objecte de córrer les regates internacionals del dia 12, i no havent-hi altre equip foraster, se sortejaren, complint una de les bases de la convocatòria, amb l'equip portuguès, el bot amb què haurien de fer les regates. Les embarcacions eren de construcció anglesa i apropiada per a la duresa del treball a què són sotmeses en els recorreguts sobre el Tajo, prop de la seva desembocadura. Aquesta circumstància geogràfica féu que el dia anunciat per a la prova un tràngol fora de tota comparació del que hom veu als nostres ports, fes la regata de tot punt impossible, tant, que l'equip local, amb tot i estar-hi bregat, hagué d'abandonar poc després de la sortida els nostres, amb tot i anar plens d'aigua feren el recorregut, però, després, fent-se càrrec de les circumstàncies i donant una prova d'esportivitat, que fou justament apreciada pels portuguesos, es convingué a repetir la cursa dilluns, obtenint-se el resultat d'una franca victòria dels nostres per uns quatre vots d'avantatge, havent emprat en el recorregut el temps de 7' 20".

La nostra representació estava integrada per Ll. Omedes, A. Canals, E. Morales, R. Massana, timoner J. Martínez, del Club Marítim de Barcelona.

Portugal estava representat per l'equip del "Clube Naval de Lisboa", format per S. Martins, S. Diniz, C. Leitao, M. García, timoner S. Costa; la característica d'aquest equip és una extraordinària complexió atlètica, és el vencedor del que amb tan poca fortuna representà Portugal en els campionats europeus celebrats al llac de Como, i en ell es tenien a Lisboa falagueres esperances.

Aquesta manifestació internacional deixa ganes d'establir de faísó definitiva l'esperat match "Catalunya-Portugal". Per la nostra part esperem que els nostres directius sabran aprofitar l'avinentesa i ens prepararan la visita dels lusitans per al proper any.

R. S. O.

BOXA

Després de Paulino-Humbeeck

Abans d'ocupar-nos amb certa extensió del resultat del match Paulino-Humbeeck, celebrat dissabte va fer vuit dies a Madrid, hem esperat que la premsa de la capital d'Espanya i de la del Nord expressessin la seva opinió. Nosaltres no creguérem necessari traslladar-nos a Madrid per presenciar l'encontre per que després d'haver-se fet ja una vegada en data recent a París, el resultat que ara s'obtingués no podia dir-nos res de nou respecte de les possibilitats del destraler basc. De totes maneres, en prendre la ploma per escriure el degut comentari hem cregut del cas esperar a conèixer l'opinió manifestada pels que presenciaren l'encontre.

Tant el diaris i corresponents de Madrid i de Bilbao com els espectadors que assistiren al match es dolien que Paulino, com altres vegades, no vencés per k. o. Sembla que el boxador basc no agrada només que quan pot colocar amb força un dels cops que estabornixen el contrari. En canvi hauria estat possible que, tot i haver vençut per punts, malgrat, la ferida que es produí en la cella boxant, hagués deixat plenament satisfet els boxadors; per això calia una sola cosa: estar en possessió d'un cert nombre de coneixements de la boxa que li haguessin permès de donar al joc una varietat captivadora, esgrimir els punys amb cert art i domini, preparar a l'adversari més d'un parany, palesar vista, posició, agilitat, intel·ligència, etc., etc. Totes aquestes qualitats poden deixar satisfet del tot un públic esportiu. Però Paulino ignora tot això que hem dit. Paulino no és més que un atleta natural que aprengué amb la destrala a la mà d'aterrar arbres i que ara necessita aterrar homes per deixar satisfets aquells que el van veure. En una paraula: Paulino Uzcudun no sap boxar; el que ell fa no és altra cosa que treure tot el profit possible de les seves enormes facultats naturals amb mires a un resultat, i això, diguem-ho sense embuts, això no és esport.

Si un altre atleta amb les mateixes facultats del basc, o amb menys i tot, estigués en possessió de les regles i coneixements que implica el difícil art de la boxa, no hi ha pas dubte que el batria, i aquest és el cas de l'australià Georges Kooc, que ho aconseguí per dues vegades sense ésser cap notabilitat mundial.

Malgrat d'això dit no hem de negar la conveniència per a la boxa, que homes com Uzcudun facin la seva aparició entre les cordes del ring; això serveix, si més no, per contrastar les qualitats dels altres. Uzcudun en els seus combats amb el campió de Bèlgica, en el qual els seus compatriotes tenien posades grans esperances, ens ha donat la mida de quines eren les seves possibilitats. Si Humbeeck ha d'anar endavant (i és possible que hi vagi, car té només 22 anys), aquests dos encontres amb el basc li hauran servit de molt per al perfeccionament de la seva tècnica, que ha quedat demostrat que no és encara completa.

Un altre avantatge de l'aparició d'Uzcudun al ring és també l'afició a la boxa que els seus èxits han desvetllat a Bascònia, país que creiem pot donar figures de primer rengle al noble art.

Pel demés tothom resta convençut que el basc ha d'aprendre encara. El seu actual "manager", Descamps, al qual degué Carpentier la major part dels seus èxits, ha demanat tres mesos més per presentar-nos un Uzcudun completament transformat. Tres mesos és certament un termini molt curt perquè els aficionats a la boxa no tinguin espera; temem, però, que en necessitarà alguns més per atènyer el perfeccionament necessari. La llàstima és que per al destraler de Regil el temps és un factor preciosíssim, car Paulino Uzcudun complirà aviat els 27 anys.

CRITIAS

Noves de tot arreu

Harry Wills ha manifestat en desembarcar a Europa que no veu, per ara, la possibilitat que s'organitzi el match Dempsey-Wills per al campionat mundial.

Ha mort Pancho Villa, a conseqüència d'una operació molt delicada que hagué de sofrir a la mandíbula.

Pancho Villa era oriünd de Manila, i detentà durant molt de temps el campionat del món del pes mosca. Ex-olímpic, havia disputat, amb resultats diferents, gran nombre de combats; però

Com en 1924

Alfa Romeo

En la 1.ª de les quatre

Grans Carreres Internacionals d'Europa

1925

Alfa Romeo

Triomfa rodonament

EN EL

III^{er} Gran Premi d'Europa

classificant-se

1.er absolut d'ASCARI

2.^{on} absolut de CAMPARI

S. A. Espanyola, Ing.

Nicola Romeo i C.

Director: R. Andrés G. i Fabiá

Llíria, 73 - BARCELONA - Tel. 2284 G.

AFICIONATS A LA T. S. F.

Si volèu gaudir sentint les audicions de Radio adquiriu aparells

REFLET

BORI I ROCA - Diputació, 325 - BARCELONA

sempre havia aconseguit conservar el títol. Els seus adversaris més qualificats foren Frankie Genaro, també olímpic, i Pett Sarmiento. Darre-rament havia estat batut per Jimmy M. Larnier.

— George Cvok, el vencedor d'Uzcudun, ha estat batut a Boston per Young Stribling.

— Sembla que el primer adversari que combatrà amb Francis Charles després d'haver passat aquest a la categoria del pes mig fort serà el marsellès Barrick.

— Hom diu que no havent estat possible fer el match Paulino-Firpo aquest istiu a Sant Sebastià, hom està en tractes per oposar el basc a l'anglès Phil Scott.

— Amb motiu de les festes de València s'organitzaran diversos actes esportius, entre els quals els matchs de boxa Alís-Abdel-el-Kebir i Martínez-Romieu i a Pulí Uzcudun i Molero exhibicionaran.

— Jack Kearn, manager de Dempsey, ha manifestat que abans del setembre de 1926 el seu poulain boxarà contra Wills per al títol mundial.

BRIC-A-BRAC

Contra el joc brutal

A Txecoslovàquia la Federació de Fútbol acaba d'instituir comissions especials per tal de reprimir el joc violent, i que estaran encarregades d'assistir als partits, dels quals hauran d'informar.

Aquestes comissions no són un fet nou. A Anglaterra, a Bèlgica, a Suïssa han funcionat diferents vegades.

El joc excessivament violent ha estat un fenomen general a tot arreu, àdhuc en nacions on la qualitat del joc és alta, i és que els Clubs han tingut com a condició primordial de la seva existència i dels seus progressos de guanyar els partits. Per fortuna, la reacció iniciada fa pocs anys continua accentuant-se.

Amb plaer hem de fer constar que es juga a Catalunya amb millor esperit esportiu que temps enrera. Però, tanmateix, hi ha encara excepcions, i en els campionats el joc innecessàriament i perjudicialment dur es repeteix amb escreix.

No es podrien nomenar aquí comissions per l'estil, per tal d'acabar d'una vegada amb les violències inacceptables, que sovintegen a les Lligues inferiors?

Compostes per persones de bon criteri i justicières podrien fer bona feina.

Àrbitres i jugadors vells

Moltes vegades ha estat dit que els vells jugadors fan els millors àrbitres.

De la mateixa opinió és un vell internacional anglès, que en un recent article diu el següent:

"Així, mentre es permeti el tipus de joc purament destructiu, el fútbol va en camí de degenerar. Tots els jugadors que no reparen en mitjans pr privar els contraris que realitzen la seva idea haurien d'ésser eliminats."

"Els àrbitres poc capaços tenen part de culpa en el caire antipàtic del joc d'avui. Si hi hagués més àrbitres del calibre de Mr. Nowcroft i Mr. Noel Watson el joc groller desapareixeria."

"Els àrbitres haurien d'ésser vells jugadors, perquè el coneixement del joc que tenen aquests els fa preveure el que pot ocórrer, i amb una senzilla paraula poder aturar qualsevol incorrecció abans que tingui lloc."

La tesi i els raonaments en què descansa semblen irrefutables, però els fets ens diuen que, almenys entre nosaltres, la realitat no confirma aquest bell optimisme.

Hi ha àrbitres, ex-jugadors remarcables, que saben complir el seu deure. Però són l'excepció i no la regla.

En canvi, hem vist arbitratges que no poden ésser empitjorats, fets precisament per ex-jugadors de grossa experiència.

I és que per arbitrar partits cal una qualitat que és independent de l'haver o no jugat abans, i aquesta és la de tenir per guia un bon concepte del joc i ésser ràpid en el judici dels fets.